

Η ΓΕΝΙΑ

—◆◀ TOY ▶◆—

ΑΙΜΑΤΟΣ

—◆◀ ΚΑΙ ΤΗΣ ▶◆—

ΟΡΓΗΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Copyright © Tomi Adeyemi 2018

Map illustration copyright © Keith Thompson 2018

Clan symbols copyright © Tomi Adeyemi 2018

Αγγλική έκδοση από Macmillan Children's Books 2018

Τίτλος αγγλικής έκδοσης: Children of Blood and Bone

Μετάφραση: Σύλια Ν. Ζωιοπούλου

Επιμέλεια μετάφρασης: Σπύρος Γλύκας

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Στίνης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Νάσος Βάγιας

Επιμέλεια έκδοσης: Βίκυ Κάουλα

© 2020 για την ελληνική γλώσσα εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

Δ/ση αλληλογραφίας Αγίου Νικολάου 8, Μαρούσι 15122

τηλ-fax: 210 8021333

<http://www.iviskospublications.gr>

e-mail: info@iviskospublications.gr

ISBN: 978-618-5505-00-4

Τόμι Αντεγιέμι

Η ΓΕΝΙΑ

—◆◀◁ ΤΟΥ ▷▷◆—

ΑΙΜΑΤΟΣ

—◆◀◁ ΚΑΙ ΤΗΣ ▷▷◆—

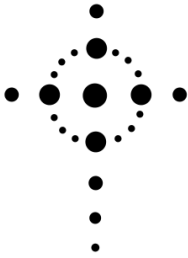
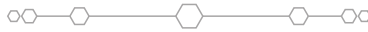
ΟΡΓΗΣ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΒΙΣΚΟΣ

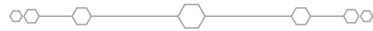
*Στη Μαμά και στον Μπαμπά μου,
που θυσίασαν τα πάντα
για να μου δώσουν αυτήν την ευκαιρία
&
Στον Τζάκσον,
που πίστεψε σ' εμένα και σ' αυτήν την ιστορία
πολύ πριν από ό,τι εγώ*

ΟΙ ΨΥΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

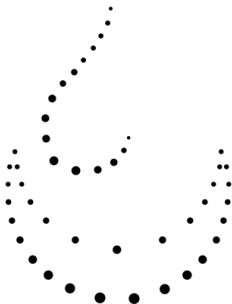
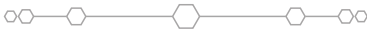
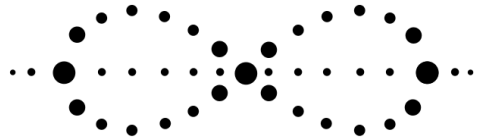
Η ΨΥΝΗ ΤΩΝ ΙΧΟΥ

ΜΑΓΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΙΤΝΟΣ: ΑΝΙΜΙΣΤΕΣ
ΘΕΟΤΗΤΑ: ΟΓΙΑ

Η ΨΥΝΗ ΤΩΝ ΕΜΙ

ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΝΟΥ,
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
ΤΙΤΝΟΣ: ΕΠΑΨΙΚΟΙ
ΘΕΟΤΗΤΑ: ΟΡΙ

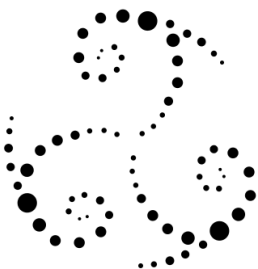
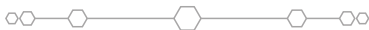

Η ΨΥΝΗ ΤΩΝ ΟΜΙ

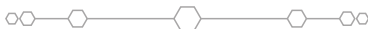
ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ
ΤΙΤΝΟΣ: ΠΑΝΙΡΡΙΟΙ
ΘΕΟΤΗΤΑ: ΓΙΕΜΟΓΙΑ

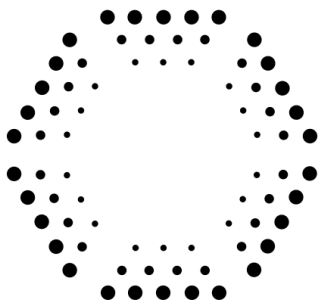
Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΙΝΑ
ΜΑΓΟΙ ΤΗΣ ΨΟΤΙΑΣ
ΤΙΤΝΟΣ: ΠΥΡΑΚΤΙΟΙ
ΘΕΟΤΗΤΑ: ΣΑΝΓΚΟ

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΑΨΕΨΕ
ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΑ
ΤΙΤΝΟΣ: ΑΝΕΜΙΟΙ
ΘΕΟΤΗΤΑ: ΑΓΙΑΟ

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΑΙΓΙΕ
ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΤΙΤΝΟΣ: ΓΕΙΩΤΕΣ
ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΥΡΓΟΙ
ΘΕΟΤΗΤΑ: ΟΓΚΟΥΝ

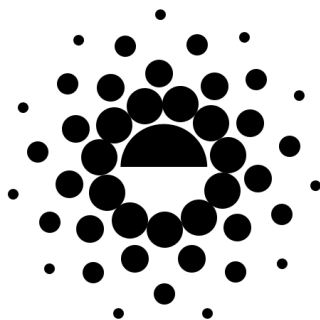
Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΙΜΟΝΕ

ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΨΩΤΟΣ

ΤΙΤΝΟΣ: ΨΩΤΟΔΟΤΕΣ

ΘΕΟΤΗΤΑ: ΟΤΣΟΥΜΑΡΕ

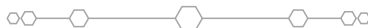
Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΙΓΟΥΟΣΑΝ

ΜΑΓΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

ΤΙΤΝΟΣ: ΘΕΡΑΠΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΙΟΙ

ΘΕΟΤΗΤΑ: ΜΠΑΜΠΑΝΟΥΑΓΙΕ

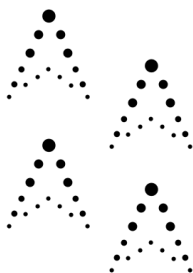
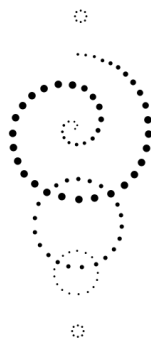

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΑΡΙΡΑΝ

ΜΑΓΟΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΤΙΤΝΟΣ: ΜΑΝΤΕΙΣ

ΘΕΟΤΗΤΑ: ΟΡΟΥΝΜΙΝΑ

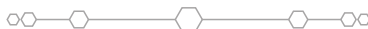

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΕΡΑΝΚΟ

ΜΑΓΟΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΙΤΝΟΣ: ΓΗΤΕΥΤΕΣ

ΘΕΟΤΗΤΑ: ΟΞΟΖΙ

Προσπαθώ να μην τη σκέφτομαι.

Όμως, όταν το κάνω, θυμάμαι το ρύζι.

Όταν ήταν μαζί μας η Μαμά, η καλύβα μύριζε πάντα ρύζι ζολόφ¹.

Θυμάμαι πώς έλαμπε το σκούρο της δέρμα σαν τον ήλιο του καλοκαιριού, πώς ζωντάνευε τον Μπαμπά το χαμόγέλο της. Πόσο αφράτα και σγουρά ήταν τα λευκά της μαλλιά, ένα ατίθασο στέμμα που ανέπνεε και θέριευε.

Ακούω τους μύθους που μου διηγούνταν τις νύχτες. Το γέλιο του Τζάιν όταν έπαιζαν αγκμπόν² στο πάρκο.

Τις κραυγές του Μπαμπά όταν οι στρατιώτες τύλιζαν μια αλυσίδα γύρω από τον λαιμό της. Τα ουρλιαχτά της καθώς την έσερναν μέσα στο σκοτάδι.

Τα ζόρκια που εκτοξεύονταν από το στόμα της σαν λάβα.

Τη μαγεία του θανάτου που την παρέσυρε.

Θυμάμαι πώς κρεμόταν το πτώμα της από εκείνο το δέντρο.

Θυμάμαι τον βασιλιά που την πήρε μακριά μας.

¹ Σ.τ.Μ. : Ένα από τα δημοφιλέστερα πιάτα της Δυτικής Αφρικής, πικάντικο ρύζι βρασμένο σε σάλτσα ντομάτας με πολλά καρυκεύματα.

² αγκμπόν: ομαδικό παιχνίδι που παίζεται με μπάλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΖΕΝΙ

ΔΙΑΛΕΞΕ ΜΕ.

Κάνω ό,τι μπορώ για να μην ουρλιάξω. Μπήγω τα νύχια στο κοντάρι μου από Μαρούλα³ και το σφίγγω για να κρύψω τη νευρικότητά μου. Στάλες ιδρώτα κυλούν στην πλάτη μου, μα δεν καταλαβαίνω αν φταίει γι' αυτό η πρώιμη ζέστη της αυγής ή η καρδιά μου που βροντάει στο στήθος μου. Καιρό τώρα με προσπερνούν.

Δεν γίνεται να συμβεί και σήμερα το ίδιο.

Σπρώχνω μια τούφα χιονάτου μαλλιού πίσω από το αυτί μου και βάζω τα δυνατά μου να κάτσω ήσυχη. Όπως πάντα, η Μάμα Άγκμπα κάνει τη φάση της επιλογής βασανιστική, καρφώνοντας το βλέμμα σε κάθε ένα από τα κορίτσια όσο χρειάζεται ώστε να νιώσουμε άβολα.

Τα φρύδια της σμίγουν από τη συγκέντρωση, βαθαίνοντας τις ρυτίδες του ξυρισμένου της κεφαλιού. Με το σκούρο καστανό δέρμα και το απαλόχρωμο καφτάνι της, η Μάμα Άγκμπα φαίνεται σαν μια οποιαδήποτε γερόντισσα του χωριού. Αδύνατο να φανταστεί κανείς

³ Μαρούλα: Είδος βελανιδιάς στην Αφρική.

ότι μια γυναίκα στην ηλικία της θα μπορούσε να είναι τόσο θανάσιμη.

«Έχμ». Η Γεμί ξεροβήχει από το μπροστινό μέρος της καλύβας, μια όχι και τόσο διακριτική υπενθύμιση ότι η ίδια έχει ήδη περάσει τη δοκιμασία. Μας χαμογελά χαιρέκακα στριφογυρίζοντας το χειροσκάλιστο κοντάρι της, ανυπομονώντας να μάθει ποια από εμάς θα καταφέρει να κατατροπώσει στον αγώνα της αποφοίτησης. Τα περισσότερα κορίτσια δειλιάζουν στην προοπτική να αντιμετωπίσουν τη Γεμί, αλλά σήμερα το λαχταράω. Έχω εξασκηθεί και είμαι έτοιμη.

Ξέρω ότι μπορώ να νικήσω.

«Ζελί».

Η τραχιά φωνή της Μάμα Άγκμπα σκίζει τη σιωπή. Ένα ομαδικό ξεφύσημα από τα δεκαπέντε υπόλοιπα κορίτσια που δεν επιλέχθηκαν αντηχεί στον χώρο. Το όνομα αναπηδά ολόγυρα πάνω στους πλεγμένους τοίχους της καλαμένιας καλύβας μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι η Μάμα Άγκμπα είχε φωνάζει εμένα.

«Αλήθεια;»

Η Μάμα Άγκμπα πλαταγίζει τα χείλη της. «Μπορώ να διαλέξω κάποια άλλη...»

«Όχι!» Πετάγομαι όρθια και υποκλίνομαι γοργά. «Ευχαριστώ, Μάμα. Είμαι έτοιμη».

Μια θάλασσα από σκούρα πρόσωπα χωρίζεται στα δύο καθώς κινούμαι ανάμεσά τους. Σε κάθε μου βήμα, εστιάζω στον τρόπο με τον οποίο σέρνονται τα γυμνά μου πόδια πάνω στα καλάμια της καλύβας της Μάμα Άγκμπα, δοκιμάζοντας την τριβή που θα χρειαστώ ώστε να νικήσω αυτόν τον αγώνα και επιτέλους να αποφοιτήσω.

Μόλις φτάνω στο μαύρο χαλί που οριοθετεί τον αγωνιστικό χώρο, η Γεμί υποκλίνεται πρώτη. Περιμένει απο εμένα να κάνω το ίδιο, ωστόσο το ύφος της ρίχνει λάδι στη φωτιά που καίει στα σωθικά μου. Η στάση του κορμιού της δεν εκφράζει κανέναν σεβασμό, καμία

υπόσχεση έντιμου αγώνα. Πιστεύει ότι επειδή είμαι από τους μεταφυσικούς είμαι κατώτερη.

Πιστεύει ότι θα χάσω.

«Υποκλίσου, Ζελί». Παρόλο που ο προειδοποιητικός τόνος είναι έκδηλος στη φωνή της Μάμα Άγκμπα, δεν καταφέρνω να πιέσω τον εαυτό μου να κουνηθεί. Σε τόσο κοντινή απόσταση από τη Γεμί, το μόνο που βλέπω είναι τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, το καστανό, στο χρώμα της καρύδας, δέρμα της, που είναι πολύ πιο ανοιχτόχρωμο από το δικό μου. Η επιδερμίδα της έχει το ανοιχτοκάστανο χρώμα των Ορισανών που δεν έχουν δουλέψει ούτε μια μέρα της ζωής τους στον ήλιο, μιας προνομιούχας ζωής χρηματοδοτούμενης από τα βρώμικα κέρδη ενός πατέρα που δεν γνώρισε ποτέ. Ενός ευγενή που εξόρισε τη νόθα κόρη του στο χωριό μας από ντροπή.

Πιέζω τους ώμους προς τα πίσω και σπρώχνω το στήθος έξω ορμητικά, ορθώνοντας το κορμί μου αντί να σκύψω όπως οφείλω. Τα χαρακτηριστικά της Γεμί ξεχωρίζουν μέσα στο πλήθος των προικισμένων με χιονάτα μαλλιά μεταφυσικών. Των μεταφυσικών που υποχρεώνονται διαρκώς να υποκλίνονται στους ομοίους της.

«Ζελί, μην με αναγκάσεις να το επαναλάβω».

«Μα...»

«Υποκλίσου ή φύγε από τον αγωνιστικό χώρο! Σπαταλάς τον χρόνο όλων μας».

Μην έχοντας άλλη επιλογή, σφίγγω τα δόντια και υποκλίνομαι, κάνοντας το ανυπόφορο μειδίαμα της Γεμί να πλατύνει. «Τόσο δύσκολο ήταν πια;» Η Γεμί υποκλίνεται ξανά για του λόγου το αληθές. «Αν πρόκειται να χάσεις, κάν'το τουλάχιστον με αξιοπρέπεια».

Πνιχτά γελάκια ξεσπούν ανάμεσα στα κορίτσια, που όμως κόπηκαν ταχύτατα μετά από μια κοφτή κίνηση του χεριού της Μάμα Άγκμπα. Τους ρίχνω μια αγριεμένη ματιά προτού συγκεντρωθώ στην

αντίπαλό μου.

Για να δούμε αν θα χασκογελάει κανείς αφού νικήσω.

«Λάβετε θέσεις».

Οπισθοχωρούμε προς τις άκρες του μαύρου χαλιού και με μια κλωτσιά σηκώνουμε τα κοντάρια μας από το έδαφος. Το χαιρέκακο χαμόγελο της Γεμί εξαφανίζεται καθώς τα μάτια της στενεύουν. Το φονικό της ένστικτο ξυπνά.

Καρφώνουμε το βλέμμα η μία στην άλλη, περιμένοντας να δοθεί το έναυσμα. Ανησυχώ μήπως η Μάμα Άγκμπα το καθυστερήσει μέχρι εκεί που δεν πάει, όταν επιτέλους φωνάζει.

«Ξεκινήστε!»

Και στη στιγμή, βρίσκομαι αμυνόμενη.

Πριν καν προλάβω να σκεφτώ να επιτεθώ, η Γεμί χτυπά ολόγυρα με ταχύτητα γατίπαρδου. Το κοντάρι της στριφογυρίζει πάνω από το κεφάλι της τη μία στιγμή και περνά ξυστά από τον λαιμό μου την αμέσως επόμενη. Παρόλο που ακούω πνιχτές κραυγές από τα κορίτσια πίσω μου, δεν κλονίζομαι.

Η Γεμί μπορεί να είναι γρήγορη, αλλά εγώ είμαι γρηγορότερη.

Καθώς το κοντάρι της έρχεται καταπάνω μου, λυγίζω τη μέση προς τα πίσω όσο περισσότερο μπορώ, αποφεύγοντας το χτύπημά της. Είμαι ακόμα στην ίδια θέση όταν η Γεμί επιτίθεται ξανά, αυτή τη φορά κοπανώντας το όπλο της με τη δύναμη που θα διέθετε μια κοπέλα διπλάσιου μεγέθους.

Πέφτω από την άλλη πλευρά, κυλώντας πάνω στο χαλί καθώς το κοντάρι της χτυπά ορμητικά πάνω στα καλάμια. Η Γεμί παίρνει φόρα για να ξαναχτυπήσει ενώ παλεύω να ξανασηκωθώ.

«Ζελί» προειδοποιεί η Μάμα Άγκμπα, αλλά δεν χρειάζομαι τη βοήθειά της. Με μια επιδέξια τούμπα, πετάγομαι όρθια και σπρώχνω ορμητικά το κοντάρι μου προς τα πάνω, μπλοκάροντας το επόμενο

χτύπημα της Γεμί.

Τα κοντάρια μας συγκρούονται κάνοντας δυνατό θόρυβο. Οι καλαμένιοι τοίχοι ταρακουνιούνται. Το όπλο μου δονείται ακόμα από το χτύπημα όταν η Γεμί κάνει επί τόπου στροφή για να με χτυπήσει στα γόνατα. Πατάω γερά στο μπροστινό μου πόδι και, περιστρέφοντας τα χέρια ώστε να πάρω φόρα, στροβιλίζομαι στον αέρα. Τη στιγμή που κάνω τούμπα πάνω από το προτεταμένο κοντάρι της, διακρίνω το πρώτο μου άνοιγμα, την ευκαιρία να βρεθώ στην επίθεση.

«Χα!» μουγκρίζω, εκμεταλλευόμενη τη φόρα που μου έδωσε η εναέρια στροφή ώστε να καταφέρω επιτέλους ένα χτύπημα. Έλα...

Το κοντάρι της Γεμί συγκρούεται στο δικό μου, δίνοντας τέλος στην επίθεσή μου πριν καν αρχίσει.

«Υπομονή, Ζελί» φωνάζει η Μάμα Άγκμπα. «Δεν είναι η στιγμή να επιτεθείς. Παρατήρησε. Αντίδρασε. Περίμενε να χτυπήσει ο αντίπαλός σου».

Πνίγω το μουγκρητό μου αλλά κουνώ καταφατικά το κεφάλι, οπισθοχωρώντας μαζί με το κοντάρι μου. *Θα έχεις την ευκαιρία σου, συμβουλεύω τον εαυτό μου. Περίμενε απλώς τη σειρά...*

«Σωστά, Ζελ». Η φωνή της Γεμί χαμηλώνει τόσο σε ένταση, που μόνο εγώ την ακούω. «Άκου τη Μάμα Άγκμπα. Να είσαι καλό σκουληκάκι».

Και να τη.

Αυτή η λέξη.

Αυτή η άθλια, εξευτελιστική προσβολή.

Ξεστομισμένη ψιθυριστά δίχως σεβασμό. Συνοδευμένη από εκείνο το υπεροπτικό μειδίαμα.

Προτού προλάβω να συγκρατηθώ, σπρώχνω το κοντάρι με δύναμη προς την κοιλιά της, αστοχώντας παρά τρίχα. Αργότερα, θα φάω ένα αναμενόμενο χέρι ξύλο από τη Μάμα Άγκμπα γι' αυτό που έκανα,

αλλά ο φόβος στα μάτια της Γεμί αξίζει τον κόπο με το παραπάνω.

«Ει!» Παρόλο που η Γεμί στρέφεται στη Μάμα Άγκμπα για να της ζητήσει να παρέμβει, δεν προλαβαίνει να παραπονεθεί. Στριφογυρίζω το κοντάρι μου με τέτοια ταχύτητα που κάνει τα μάτια της να γουρλώσουν προτού εξαπολύσω νέα επίθεση.

«Δεν είναι έτσι η άσκηση!» τσιρίζει η Γεμί, πηδώντας προκειμένου να αποφύγει το χτύπημά μου στα γόνατά της. «Μάμα...»

«Θέλεις να αγωνιστεί εκείνη στη θέση σου;» Γελάω. «Ελα τώρα, Γεμ. Αν πρόκειται να χάσεις, κάν' το με αξιοπρέπεια!»

Η οργή αστράφτει στα μάτια της Γεμί, κάνοντάς τη να μοιάζει με κερασφόρο λεοντάρι που ετοιμάζεται να χιμήξει. Σφίγγει το κοντάρι της με εκδικητική πρόθεση.

Τώρα ξεκινά η πραγματική μάχη.

Οι καλαμένιοι τοίχοι της καλύβας της Μάμα Άγκμπα βουίζουν καθώς τα κοντάρια μας συγκρούονται ασταμάτητα. Ανταλλάσσουμε απανωτά χτυπήματα εναλλάξ γυρεύοντας κάποιο άνοιγμα, μια ευκαιρία να επιτύχουμε το κρίσιμο πλήγμα. Πράγματι, βρίσκω μία όταν...

«Ωχ!»

Παραπατώ προς τα πίσω και διπλώνομαι στα δύο, αγκομαχώντας, νιώθοντας τη ναυτία να με πνίγει. Για μια στιγμή, ανησυχώ ότι η Γεμί μου συνέθλιψε τα πλευρά, αλλά ο πόνος στην κοιλιά μου καθησυχάζει τον φόβο μου.

«Σταματήστε...»

«Οχ!» διακόπτω τη Μάμα Άγκμπα με φωνή τραχιά. Γεμίζω με το ζόρι αέρα τα πνευμόνια μου και χρησιμοποιώ το κοντάρι για να σηκωθώ. «Είμαι καλά».

Δεν έχω τελειώσει ακόμα.

«Ζελί...» αρχίζει να λέει η Μάμα, αλλά η Γεμί δεν περιμένει να ολοκληρώσει. Ορμά προς το μέρος μου έξαλλη, φτάνοντας το κοντά-

ρι της μόλις ένα δάχτυλο από το κεφάλι μου. Τη στιγμή που παίρνει φόρα για να επιτεθεί, στροβιλίζομαι έξω από το πεδίο της. Πριν προλάβει να γυρίσει απ' την άλλη, στρίβω αστραπιαία, κοπανώντας με δύναμη το κοντάρι στο στέρνο της.

«Α!» ουρλιάζει πνιχτά η Γεμί. Το πρόσωπό της παραμορφώνεται από τον πόνο και το σοκ καθώς παραπατά προς τα πίσω από το χτύπημά μου. Καμία δεν έχει καταφέρει να τη χτυπήσει μέχρι τώρα σε αγώνα της Μάμα Άγκμπα. Δεν ξέρει πώς είναι να σου συμβαίνει αυτό.

Προτού προλάβει να συνέλθει, κάνω μια στροφή και την κοπανάω με το κοντάρι στο στομάχι. Είμαι έτοιμη να της δώσω τη χαρακτηριστική βολή όταν τα κοκκινωπά υφάσματα που σκεπάζουν την είσοδο της καλύβας φουσκώνουν και παραμερίζουν.

Η Μπίζι ορμά μέσα από την πόρτα, με τα λευκά της μαλλιά να ανεμίζουν πίσω της. Το μικρό της στέρνο φουσκώνει και ξεφουσκώνει καθώς κοιτά τη Μάμα Άγκμπα κατάματα.

«Τι συμβαίνει;» ρωτά η Μάμα.

Τα μάτια της Μπίζι βουρκώνουν. «Συγγνώμη» κλαψουρίζει «με πήρε ο ύπνος, δεν... δεν ήμουν...»

«Μίλα, παιδί μου!»

«Έρχονται!» ουρλιάζει επιτέλους η Μπίζι. «Είναι πολύ κοντά, σχεδόν έφτασαν!»

Για μια στιγμή, μου κόβεται η ανάσα. Πιστεύω ότι το ίδιο συνέβη σε όλες μας. Ο φόβος παραλύει κάθε εκατοστό του κορμιού μας.

Το αμέσως επόμενο λεπτό, η λαχτάρα για επιβίωση παίρνει τα ηνία.

«Γρήγορα» μουγκρίζει η Μάμα Άγκμπα. «Δεν έχουμε πολύ χρόνο!»

Τραβάω τη Γεμί να σηκωθεί. Αγκομαχάει ακόμα, αλλά δεν υπάρ-

χει χρόνος να βεβαιωθώ ότι είναι εντάξει. Αρπάζω το κοντάρι της και ορμάω να μαζέψω και τα υπόλοιπα.

Η καλύβα χάνεται σε μια δίνη χάους καθώς όλες τρέχουν να κρύψουν την αλήθεια. Μέτρα από πολύχρωμα υφάσματα πετούν στον αέρα. Μια στρατιά από καλαμένιες κούκλες ξεπροβάλλει. Με τόσα να συμβαίνουν ταυτόχρονα, δεν υπάρχει τρόπος να ξέρουμε αν θα προλάβουμε να κρύψουμε τα πάντα εγκαίρως. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να συγκεντρωθώ στο καθήκον μου: να κρύψω όλα τα κοντάρια κάτω από το χαλί του αγωνιστικού χώρου ώστε να μην φαίνονται.

Με το που τελειώνω, η Γεμί μου χώνει στα χέρια μια ξύλινη βελόνα. Δεν έχω καν προλάβει να φτάσω στο καθορισμένο μου πόστο, όταν τα υφάσματα που καλύπτουν την είσοδο της καλύβας παραμερίζουν ξανά.

«Ζελί!» φωνάζει η Μάμα Άγκμπα.

Παγώνω. Όλα τα μάτια καρφώνονται επάνω μου. Πριν προλάβω να πω κουβέντα, τρώω μια σφαλιάρα από τη Μάμα Άγκμπα στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Μια σουβλιά που μόνο εκείνη ξέρει πώς να προκαλέσει μου ρημάζει τη σπονδυλική στήλη.

«Κάτσε στο πόστο σου» μου λέει άγρια. «Χρειάζεσαι πολλή εξάσκηση ακόμα».

«Μάμα Άγκμπα, μα...»

Σκύβει κοντά μου ενώ η καρδιά μου πάει να σπάσει, με τα μάτια της να ακτινοβολούν την αλήθεια.

Αντιπερισπασμός...

Ένας τρόπος να κερδίσουμε χρόνο.

«Συγγνώμη, Μάμα Άγκμπα. Συγχώρεσέ με».

«Πίσω στο πόστο σου».

Πνίγω ένα χαμόγελο και χαμηλώνω απολογητικά το κεφάλι, σκύ-

βοντας αρκετά ώστε να μπορέσω να επιθεωρήσω τους φρουρούς που μπήκαν. Όπως οι περισσότεροι στρατιώτες στην Ορίσα, ο κοντύτερος από τους δύο έχει το ίδιο χρώμα επιδερμίδας με τη Γεμί: καφετί, σαν φθαρμένο δέρμα, πλαισιωμένο από πυκνά μαύρα μαλλιά. Παρόλο που είμαστε όλες μικρά κορίτσια, το χέρι του είναι κολλημένο στη λαβή του σπαθιού του. Τη σφίγγει, λες και ανά πάσα στιγμή θα μπορούσε να του επιτεθεί μια από εμάς.

Ο άλλος φρουρός στέκεται στητός, αγέλαστος και σοβαρός, πολύ πιο σκούρος από τον ομόλόγο του. Παραμένει κοντά στην είσοδο, με τα μάτια καρφωμένα στο έδαφος.

Ίσως να διαθέτει αρκετή αξιοπρέπεια ώστε να νιώθει ντροπή για ό,τι σκοπεύουν να κάνουν.

Και οι δύο άντρες φέρουν υπερήφανα το έμβλημα του Βασιλιά Σαράν ανάγλυφο στο προστήθιο της πανοπλίας τους. Και μόνο που πέφτει το μάτι μου στο περίτεχνο σχέδιο της λουοπάρδαλης του χιονιού, νιώθω το στομάχι μου να σφίγγεται, μια βίαιη υπενθύμιση του μονάρχη που τους έστειλε.

Παίζω θέατρο, επιστρέφοντας κατσουφιασμένα στην καλαμένια κούκλα μου. Τα πόδια μου σχεδόν καταρρέουν από ανακούφιση. Αυτό που προηγουμένως θύμιζε αγωνιστικό χώρο περνάει πλέον πειστικότητα ως ραφείο. Πολύχρωμα τοπικά υφάσματα στολίζουν τις κούκλες που υπάρχουν μπροστά από κάθε κορίτσι, κομμένα και στερεωμένα με καρφίτσες σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά πατρών της Μάμα Άγκμπα. Ράβουμε τα στριφώματα των ίδιων τουνίκ που στριφώνουμε χρόνια τώρα, κάνοντας τη δουλειά μας σιωπηλά, περιμένοντας να φύγουν οι φρουροί.

Η Μάμα Άγκμπα πηγαινοέρχεται ανάμεσα στις σειρές των κοριτσιών, επιθεωρώντας τη δουλειά των μαθητευομένων της. Παρά την ταραχή μου, χαμογελάω βλέποντας ότι τους αναγκάζει να περιμέ-

νουν, αρνούμενη να αποδεχτεί την ανεπιθύμητη παρουσία τους.

«Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» ρωτάει τελικά.

«Ωρα για τον φόρο» γρυλίζει ο πιο σκούρος φρουρός. «Πλήρω-νε».

Το πρόσωπο της Μάμα Άγκμπα παγώνει. «Πλήρωσα τους φόρους μου την προηγούμενη εβδομάδα».

«Δεν πρόκειται για τον εμπορικό φόρο». Το βλέμμα του άλλου φρουρού σαρώνει όλες τις μεταφυσικές με τα μακριά λευκά μαλλιά. «Οι εισφορές για τα σκουλήκια αυξήθηκαν. Εφόσον έχεις τόσα πολλά, αυξήθηκαν και οι οφειλές σου».

Φυσικά. Σφίγγω το ύφασμα της κούκλας μου τόσο που με πονούν οι γροθιές μου.

Δεν είναι αρκετό για τον Βασιλιά να κρατά υπόδουλους τους μεταφυσικούς. Πρέπει να καταστρέψει και όσους προσπαθούν να μας στηρίζουν.

Το σαγόνι μου σφίγγεται στην προσπάθεια να αγνοήσω τον φρουρό, να αγνοήσω το κέντρισμα που ένιωσα ακούγοντας από τα χείλη του τη λέξη «σκουλήκι». Δεν έχει σημασία γι' αυτούς το ότι δεν θα μπορέσουμε ποτέ να γίνουμε μάγοι, όπως ήταν ο προορισμός μας. Στα δικά τους μάτια, εξακολουθούμε να είμαστε σκουλήκια.

Μόνο έτσι μπορούν να μας δουν.

Το στόμα της Μάμα Άγκμπα σφίγγεται και γίνεται μια λεπτή γραμμή. Δεν υπάρχει περίπτωση να της περισσεύουν αυτά τα χρήματα. «Είχατε ήδη αυξήσει τον φόρο για τους μεταφυσικούς το προηγούμενο φεγγάρι» αντιλέγει. «Και το φεγγάρι πριν από το προηγούμενο».

Ο πιο ανοιχτόχρωμος φρουρός κάνει ένα βήμα μπροστά φέρνοντας το χέρι στο σπαθί του, έτοιμος να επιτεθεί στο πρώτο σημάδι ανυπακοής. «Ίσως να μην πρέπει να συναναστρέφεσαι σκουλήκια».

«Ίσως να πρέπει να σταματήσετε να μας κλέβετε».

Τα λόγια ξεχύνονται από μέσα μου προτού προλάβω να τα συγκρατήσω. Όλοι κρατούν την ανάσα τους. Η Μάμα Άγκμπα κοκκαλώνει, ενώ τα σκούρα μάτια της με ικετεύουν να σωπάσω.

«Το εισόδημα των μεταφυσικών δεν έχει αυξηθεί. Από πού περιμένετε να βρεθούν τα χρήματα γι' αυτούς τους καινούργιους φόρους;» ρωτάω. «Δεν γίνεται να αυξάνετε τα ποσά συνεχώς. Όσο τα αυξάνετε, τόσο αδυνατούμε να πληρώσουμε!»

Ο φρουρός με πλησιάζει με τέτοιο ράθυμο τρόπο που με κάνει να λαχταράω το κοντάρι μου. Με το κατάλληλο χτύπημα, θα μπορούσα να τον πετάξω στο έδαφος· με τη σωστή κονταριά, θα μπορούσα να του σπάσω τον λαιμό.

Ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι ο φρουρός δεν κρατάει ένα κοινό σπαθί. Η μαύρη λεπίδα του στραφταλίζει μέσα από το θηκάρι και το μέταλλό της μοιάζει πιο πολύτιμο κι από το χρυσάφι.

Μαγισίτης...

Ένα κράμα μετάλλων για όπλα που επινόησε ο Βασιλιάς Σαράν πριν την Επιδρομή. Φτιαγμένο ειδικά για να εξασθενεί τη μαγεία μας και να διαλύει τη σάρκα μας.

Σαν τη μαύρη αλυσίδα που τύλιξαν στον λαιμό της Μамάς.

Ένας ισχυρός μάγος θα μπορούσε να αντισταθεί στην επιρροή του, αλλά το σπάνιο μέταλλο αποδυναμώνει τους περισσότερους από εμάς. Παρόλο που δεν διαθέτω μαγική ιδιότητα για να την εκμηδενίσει, η εγγύτητα της λεπίδας του μαγισίτη κάνει το δέρμα μου να τσουζει καθώς με στριμώνχει ο φρουρός.

«Καλά θα έκανες να το βούλωνες, κοριτσάκι».

Κι έχει δίκιο. Έτσι θα έπρεπε. Να το βούλωνα, να κατάπινα την οργή μου. Να παραμείνω ζωντανή για άλλη μία μέρα.

Με το πρόσωπό του όμως τόσο κοντά στο δικό μου, κάνω ό,τι μπορώ για να μη χώσω την ξύλινη βελόνα που κρατάω στο γουρλω-

μένο μάτι του. Ίσως να έπρεπε να κάτσω ήσυχα.

Ή ίσως να έπρεπε να πεθάνει.

«Εσύ να το...»

Η Μάμα Άγκμπα με πετάει στην άκρη με τόση δύναμη που κουτροβαλιάζομαι στο έδαφος.

«Ορίστε» διακόπτει, προτείνοντας μια χούφτα νομίσματα. «Πάρ' τα».

«Μάμα, μη...»

Γυρίζει απότομα ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα που με πετρώνει στο λεπτό. Κλείνω το στόμα και σηκώνομαι αργά, για να χαθώ στα πολύχρωμα σχήματα του υφάσματος της κούκλας μου.

Τα μπρούτζινα νομίσματα που του έβαλε στο χέρι η Μάμα κουδουνίζουν καθώς ο φρουρός τα μετράει μέσα στην παλάμη του. Μουγκρίζει μόλις τελειώνει το μέτρημα. «Δεν φτάνουν».

«Πρέπει να φτάσουν» λέει η Μάμα φανερά απελπισμένη.

«Αυτά είναι όλα. Δεν έχω άλλα».

Το μίσος σιγοβράζει μέσα μου, τσουρουφλίζοντας το δέρμα μου. Αυτό που συμβαίνει δεν είναι δίκαιο. Η Μάμα Άγκμπα δεν θα έπρεπε να φτάσει σε σημείο να παρακαλάει. Σηκώνω τα μάτια και συναντώ το βλέμμα του φρουρού. Σφάλμα. Πριν προλάβω να γυρίσω από την άλλη ή να κρύψω την αηδία μου, με αρπάζει απ' τα μαλλιά.

«Α!» ουρλιάζω καθώς ο πόνος τρυπάει το κρανίο μου. Την επόμενη στιγμή, ο φρουρός με κοπανάει στο έδαφος με τα μούτρα, κόβοντάς μου την ανάσα.

«Μπορεί να μην έχεις άλλα χρήματα». Ο φρουρός μού πιέζει την πλάτη με το γόνατο. «Αλλά από σκουλήκια, πας καλά». Γραπώνει τον μηρό μου με το τραχύ του χέρι. «Θα αρχίσω μ' αυτό».

Το δέρμα μου φλογίζεται καθώς πασχίζω να ανασάνω, σφίγγοντας τα χέρια για να κρύψω το τρέμουλό μου. Θέλω να ουρλιάξω, να

σπάσω όλα του τα κόκκαλα, αλλά κάθε στιγμή που περνάει νιώθω να χάνομαι. Το άγγιγμά του ακυρώνει όλο μου το είναι, αυτό που πάλεψα τόσο σκληρά να γίνω.

Αυτή τη στιγμή, γίνομαι ξανά εκείνο το μικρό κορίτσι που στεκόταν και παρακολουθούσε αβοήθητο καθώς ο στρατιώτης έπαιρνε τη μητέρα του από κοντά του.

«Αρκετά». Η Μάμα Άγκμπα σπρώχνει τον φρουρό μακριά μου και με σφίγγει στον κόρφο της, γρυλλίζοντας σαν κερασφόρος λεονταρίνα που φυλάει το μικρό της. «Τσεπώσατε το χρήμα μου και δεν πρόκειται να πάρετε τίποτε άλλο. Φύγετε. Αμέσως».

Η οργή του φρουρού ξεχειλίζει απέναντι στο θράσος της. Ετοιμάζεται να ξεθηκαρώσει το σπαθί του, αλλά ο δεύτερος φρουρός τον συγκρατεί.

«Πάμε. Πρέπει να καλύψουμε ολόκληρο το χωριό πριν το σούρουπο».

Παρόλο που ο πιο σκουρόχρωμος φρουρός διατηρεί έναν ήρεμο τόνο στη φωνή του το σαγόνι του είναι σφιγμένο. Ίσως να διακρίνει στα πρόσωπά μας μια μητέρα ή αδελφή, κάτι που να του θυμίζει κάποια που θα ήθελε να προστατέψει.

Ο άλλος στρατιώτης μένει ακίνητος για λίγο, τόσο ακίνητος που δεν μπορώ να φανταστώ τι θα ακολουθήσει. Στο τέλος, αφήνει τη λαβή του σπαθιού του, σφάζοντας μόνο με το βλέμμα του.

«Μάθε στα σκουλήκια σου να είναι υπάκουα» λέει προειδοποιητικά στη Μάμα Άγκμπα. «Αλλιώς θα αναλάβω εγώ».

Η ματιά του στρέφεται επάνω μου· παρόλο που το σώμα μου στάζει από τον ιδρώτα, τα σωθικά μου παγώνουν. Ο φρουρός σαρώνει με τα μάτια το κορμί μου από την κορφή ως τα νύχια, ως προειδοποίηση του τι μπορεί να κάνει κτήμα του.

Για δοκίμασε, θέλω να του φτύσω κατάμουτρα, μα το στόμα μου

είναι τόσο στεγνό που είναι αδύνατο να μιλήσω. Στεκόμαστε σιωπηλές μέχρι που οι φρουροί φεύγουν και ο δυνατός κρότος από τις μεταλλικές σόλες των μποτών τους σβήνει σιγά σιγά.

Όλη η δύναμη της Μάμα Άγκμπα χάνεται μονομιás, όπως η φλόγα του κεριού στον άνεμο. Αρπάζεται από μια κούκλα για να στηριχθεί και βλέπω τη φονική πολεμίστρια που ξέρω να συρρικνώνεται στο κορμί μιας αδύναμης, ηλικωμένης άγνωστης.

«Μάμα...»

Πλησιάζω για να τη βοηθήσω, αλλά μου κοπανάει το χέρι. «Οντέ!»

Ηλίθια, με κατσαδιάζει στη Γίρουμπα, τη γλώσσα των μάγων που απαγορεύτηκε μετά την Επιδρομή. Έχοντας πολύ καιρό να ακούσω τη γλώσσα μας, μου παίρνει κάμποσο μέχρι να θυμηθώ τι σημαίνει η λέξη.

«Για όνομα των θεών, τι πρόβλημα έχεις;»

Για μια ακόμα φορά, όλα τα μάτια στρέφονται επάνω μου. Ακόμα και η μικρή Μπίτζι με καρφώνει με το βλέμμα. Πώς είναι δυνατόν να με μαλώνει έτσι η Μάμα Άγκμπα; Πώς γίνεται να φταίω εγώ τη στιγμή που αυτοί οι βρωμοφρουροί είναι οι κλέφτες;

«Ήθελα να σε προστατέψω!»

«Να με προστατέψεις;» επαναλαμβάνει η Μάμα Άγκμπα. «Ήξερες ότι το θράσος σου δεν επρόκειτο να αλλάξει τίποτα. Θα μπορούσαμε να έχουμε σκοτωθεί όλες εξαιτίας σου!»

Χάνω τα λόγια μου, ξαφνιασμένη από τη σκληρότητα των δικών της. Ποτέ δεν είχα ξαναδεί τόση απογοήτευση στα μάτια της.

«Αν δεν επιτρέπεται να τους πολεμήσω, τότε τι κάνουμε εδώ;» Η φωνή μου σπάει, αλλά καταπίνω τα δάκρυά μου. «Ποιος είναι ο σκοπός της εκπαίδευσης αν δεν επιτρέπεται να προστατέψουμε τους εαυτούς μας; Γιατί να τα κάνουμε όλα αυτά αν δεν επιτρέπεται να προστατέψουμε εσένα;»

«Για όνομα των θεών, σκέψου, Ζελί. Σκέψου και κανέναν άλλον εκτός από τον εαυτό σου. Ποιος θα φύλαγε τον πατέρα σου, αν είχες επιτεθεί σ' αυτούς τους άντρες; Ποιος θα προστάτευε τον Τζάιν, όταν θα επέστρεφαν οι φρουροί διψασμένοι για αίμα;»

Ανοίγω το στόμα για να αντιμιλήσω αλλά δεν μπορώ να πω λέξη. Έχει δίκιο. Ακόμα κι αν μπορούσα να εξουδετερώσω μερικούς φύλακες, δεν υπήρχε περίπτωση να αντιμετωπίσω ολόκληρο το στράτευμα. Αργά ή γρήγορα, θα με έβρισκαν.

Αργά ή γρήγορα, θα διέλυαν τους ανθρώπους που αγαπάω.

«Μάμα Άγκμπα;» Η φωνούλα της Μπίζι μόλις που ακούγεται, σαν ποντικάκι. Γραλώνεται σφιχτά από τη φουφούλα της Γεμί με μάτια που βουρκώνουν. «Γιατί μας μισούν;»

Το κορμί της Μάμα Άγκμπα φαντάζει κατάκοπο. Ανοίγει την αγκαλιά της στη Μπίζι. «Δεν μισούν εσένα, παιδί μου. Μισούν αυτό που προορίζόσουν να γίνεις».

Η Μπίζι χώνεται στο καφτάνι της Μάμα Άγκμπα, πνίγοντας τους λυγμούς της. Όσο κλαίει, η Μάμα Άγκμπα κοιτά ολόγυρα στην καλύβα, όπου τα υπόλοιπα κορίτσια συγκρατούν με κόπο τα δάκρυά τους.

«Η Ζελί ρώτησε τι κάνουμε εδώ. Εύλογο το ερώτημα. Αναφερόμαστε συχνά στο πώς πρέπει να πολεμάμε, ποτέ όμως στο γιατί. Η Μάμα αφήνει κάτω την Μπίζι και κάνει στη Γεμί νόημα να της φέρει ένα σκαμνί. «Εσείς, κορίτσια, πρέπει να θυμάστε ότι ο κόσμος δεν ήταν πάντα όπως είναι σήμερα. Κάποτε ήμασταν όλοι στην ίδια πλευρά».

Καθώς βολεύεται στο σκαμνί της, τα κορίτσια μαζεύονται γύρω της αδημονώντας να ακούσουν τη συνέχεια. Κάθε μέρα, τα μαθήματα της Μάμα Άγκμπα ολοκληρώνονται με την αφήγηση μιας ιστορίας ή ενός θρύλου, μια διδαχή μιας άλλης εποχής. Συνήθως σκοτωνόμουν να καθήσω μπροστά-μπροστά ώστε να ρουφήξω την κάθε της λέξη.

Σήμερα, μένω πίσω μην τολμώντας να πλησιάσω από την ντροπή.

Η Μάμα Άγκμπα τρίβει τις παλάμες της, αργά και μεθοδικά. Παρά τα όσα έχουν συμβεί, ένα αμυδρό χαμόγελο σχηματίζεται στα χείλη της, ένα χαμόγελο που μόνο μια συγκεκριμένη ιστορία έχει τη δύναμη να προκαλέσει. Ανίκανη να αντισταθώ, πλησιάζω, σπρώχνοντας κάποια από τα άλλα κορίτσια στην άκρη. Αυτός είναι ο δικός μας θρύλος. Η ιστορία μας.

Η αλήθεια που προσπάθησε να θάψει ο βασιλιάς μαζί με τους νεκρούς μας.

«Στην αρχή, η Ορίσα ήταν ένας τόπος όπου άκμαζαν οι ξεχωριστοί και ιεροί μάγοι. Κάθε μία από τις δέκα φυλές, τις προικισμένες από τους θεούς, διέθετε από μία διαφορετική δύναμη που τους έδινε τη δυνατότητα να εξουσιάζουν τον τόπο τους. Κάποιοι μάγοι μπορούσαν να ελέγξουν τα νερά, άλλοι τιθάσευαν τη φωτιά. Άλλοι μάγοι είχαν τη δύναμη να διαβάζουν τη σκέψη και άλλοι μπορούσαν να δουν μέσα στον χρόνο!»

Παρόλο που όλες μας είχαμε ακούσει αυτήν την ιστορία κάποια στιγμή της ζωής μας –από τη Μάμα Άγκμπα ή από γονείς που δεν έχουμε πια κοντά μας– η επανάληψή της δεν στερούσε στάλα από τη μαγεία που μας ασκούσε. Τα μάτια μας φωτίζονται καθώς η Μάμα Άγκμπα περιγράφει τους μάγους με το θεραπευτικό χάρισμα και την ικανότητα να προκαλέσουν αρρώστιες. Σκύβουμε προς το μέρος της όταν μιλάει για τους μάγους που τιθάσευαν τα άγρια θηρία του τόπου ή για εκείνους που γεννούσαν το φως και το σκοτάδι μέσα στις χούφτες τους.

«Όλοι οι μάγοι γεννιούνταν με λευκά μαλλιά, σημάδι ότι είχαν δεχτεί το άγγιγμα των θεών. Χρησιμοποιούσαν το χάρισμά τους για να φροντίζουν τους κατοίκους της Ορίσα και λατρεύονταν από τους πάντες. Ωστόσο, δεν απολάμβαναν όλοι τα χαρίσματα των θεών». Η

Μάμα Άγκμπα δείχνει ολόγυρα στον χώρο. «Γι' αυτόν τον λόγο, κάθε φορά που γεννιόταν ένας μάγος, ολόκληρες επαρχίες πανηγύριζαν, γιορτάζοντας την εμφάνιση των πρώτων λευκών δαχτυλιδιών των μαλλιών του. Τα εκλεκτά παιδιά δεν μπορούσαν να ασκήσουν μαγεία προτού κλείσουν τα δεκατρία τους, έτσι μέχρι τη στιγμή που θα εκδηλώνονταν οι δυνάμεις τους, αποκαλούνταν *μπάουι*, «οι θεϊκοί».

Η Μπίζι σηκώνει το κεφάλι και χαμογελά στη θύμηση της προέλευσης του θεϊκού μας τίτλου. Η Μάμα Άγκμπα σκύβει και τραβάει μια τούφα από τα λευκά της μαλλιά, το σημάδι που όλοι μας είχαμε εκπαιδευτεί να κρύβουμε.

«Οι μάγοι ανελίχθηκαν σε ολόκληρη την Ορίσα και έγιναν οι πρώτοι βασιλείς και βασίλισσες. Τον καιρό εκείνο, οι πάντες ζούσαν ειρηνικά, αλλά η ειρηνική περίοδος δεν έμελλε να κρατήσει. Όσοι κατείχαν θέσεις εξουσίας άρχισαν να εκμεταλλεύονται τη μαγική τους ιδιότητα και, ως τιμωρία, οι θεοί αφαίρεσαν το χάρισμά τους. Καθώς η μαγεία στέρευε στο αίμα τους, το λευκό των μαλλιών τους χανόταν, ως ένδειξη του αμαρτήματός τους. Με την πάροδο των γενεών, η λατρεία προς τους μάγους μετατράπηκε σε φόβο. Ο φόβος μετατράπηκε σε μίσος. Το μίσος μετουσιώθηκε σε βία, στην επιθυμία να εξαφανιστούν οι μάγοι από το πρόσωπο της γης».

Ο χώρος σκοτεινιάζει στον απόηχο των λόγων της Μάμα Άγκμπα. Όλες γνωρίζουμε τι ακολουθεί· η νύχτα για την οποία δεν μιλάμε ποτέ, η νύχτα που ποτέ δεν θα μπορούσαμε να ξεχάσουμε.

«Μέχρι εκείνη τη νύχτα, οι μάγοι κατάφεραν να επιβιώνουν χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις τους προκειμένου να αμυνθούν. Όμως, έντεκα χρόνια πριν, η μαγεία εξαφανίστηκε. Μόνο οι θεοί ξέρουν τον λόγο». Η Μάμα Άγκμπα κλείνει τα μάτια και αφήνει έναν βαρύ στεναγμό. «Τη μία μέρα η μαγεία είχε *πνοή*. Την επόμενη, πέθανε».

Μόνο οι θεοί ξέρουν τον λόγο;

Από σεβασμό στη Μάμα Άγκμπα καταπίνω τα λόγια μου. Μιλάει με τον ίδιο τρόπο που μιλούν όλοι οι ενήλικες που έζησαν την Επιδρομή. Παραιτημένη, λες και οι θεοί πήραν πίσω τη μαγεία για να μας τιμωρήσουν ή επειδή απλώς άλλαξαν γνώμη.

Βαθιά μέσα μου ξέρω την αλήθεια. Την ήξερα από τη στιγμή που είδα αλυσοδεμένους τους μάγους του Ιμπαντάν. Οι θεοί πέθαναν μαζί με τη μαγεία μας.

Δεν ξαναγυρίζουν πίσω.

«Τη μοιραία εκείνη μέρα, ο Βασιλιάς Σαράν δεν δίστασε» συνεχίζει η Μάμα Άγκμπα. «Εκμεταλλεύτηκε τη στιγμή της αδυναμίας των μάγων για να χτυπήσει».

Κλείνω τα μάτια, προσπαθώντας να συγκρατήσω τα δάκρυα που θέλουν να ξεχυθούν. Η αλυσίδα που έσφιξαν στον λαιμό της μάνας μου. Το αίμα που έσταζε στο χώμα. Οι βουβές μνήμες της Επιδρομής πλημμυρίζουν την καλαμένα καλύβα, πνίγοντας την ατμόσφαιρα στη θλίψη.

Όλες μας χάσαμε όσους μάγους είχαμε στην οικογένεια εκείνη τη βραδιά.

Η Μάμα Άγκμπα αναστενάζει και σηκώνεται, συγκεντρώνοντας τη δύναμη που όλες γνωρίζουμε ότι διαθέτει. Μας κοιτάζει όλες μία-μία, σαν στρατηγός που επιθεωρεί τους στρατιώτες του.

«Διδάσκω την τέχνη του κονταριού σε όποιο κορίτσι θέλει να τη μάθει, επειδή στον κόσμο που ζούμε θα υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι που θέλουν να σας βλάψουν. Όμως, ξεκίνησα αυτήν την εκπαίδευση για τις μεταφυσικές, για τα παιδιά των χαμένων μάγων. Παρόλο που οι μαγικές σας ιδιότητες έχουν χαθεί, το μίσος και η βία προς εσάς εξακολουθεί να υπάρχει. Γι' αυτόν τον λόγο βρισκόμαστε εδώ. Γι' αυτό προπονούμαστε».

Με ένα απότομο τίναγμα, η Μάμα βγάζει το δικό της κρυμμένο

κοντάρι και το χτυπάει στο έδαφος. «Οι αντίπαλοί σας έχουν σπαθιά. Γιατί σας εκπαιδεύω στην τέχνη του κονταριού;» Οι φωνές μας επαναλαμβάνουν το μάντρα που η Μάμα Άγκμπα μας έχει ήδη βάλει να πούμε εκατοντάδες φορές.

«Αποκρούει αντί να πληγώνει, πληγώνει αντί να σακατεύει, σακατεύει αντί να σκοτώνει – το κοντάρι δεν καταστρέφει».

«Σας εκπαιδεύω για να γίνετε πολεμιστές στον κήπο ώστε να μην γίνετε ποτέ κηπουροί στον πόλεμο. Σας δίνω τη δύναμη να πολεμήσετε, αλλά όλες σας πρέπει να διδαχθείτε τη δύναμη της εγκράτειας». Η Μάμα γυρίζει σ' εμένα, με τους ώμους ολόστητους. «Πρέπει να προστατέψετε εκείνους που δεν μπορούν να προστατέψουν τον εαυτό τους. Αυτός είναι ο τρόπος του κονταριού».

Τα κορίτσια γνέφουν με κατανόηση αλλά εγώ έχω μείνει με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα. Για μια ακόμη φορά, παραλίγο να τα καταστρέψω όλα. Για μια ακόμα φορά, απογοήτευσα κάποιους.

«Εντάξει» λέει η Μάμα Άγκμπα με έναν στεναγμό. «Αρκετά για σήμερα. Μαζέψτε τα πράγματά σας. Θα συνεχίσουμε αύριο από εκεί που είχαμε μείνει».

Τα κορίτσια βγαίνουν από την καλύβα στη σειρά, ανακουφισμένες που γλύτωσαν. Πάω να κάνω το ίδιο αλλά το ζαρωμένο χέρι της Μάμα Άγκμπα γραπώνει τον ώμο μου.

«Μάμα...»

«Σιωπή» προστάζει. Τα τελευταία κορίτσια μου ρίχνουν συμπονετικές ματιές. Τρίβουν τους πισινούς τους, υπολογίζοντας πιθανότατα πόσες βουρδουλιές πρόκειται να φάει ο δικός μου.

Είκοσι επειδή αγνόησε την άσκηση... Πενήντα επειδή πετάχτηκε χωρίς να είναι η σειρά της... εκατό επειδή παραλίγο να σκοτωθούμε εξαιτίας της...

Όχι. Οι εκατό θα ήταν τεράστια γενναιοδωρία.

Πνίγω έναν στεναγμό και σφίγγομαι για να αντιμετωπίσω τον πόνο. *Θα τελειώσει γρήγορα*, συμβουλεύω τον εαυτό μου. *Θα τελειώσει προτού καν...*

«Κάθισε, Ζελί».

Η Μάμα Άγκμπα μου προσφέρει ένα φλιτζάνι τσάι και σερβίρει άλλο ένα για την ίδια. Η γλυκιά μυρωδιά πλημμυρίζει τα ρουθούνια μου ενώ η θέρμη του φλιτζανιού μου ζεσταίνει τα χέρια.

Σμίγω τα φρύδια. «Το έχεις δηλητηριάσει;»

Οι άκρες των χειλιών της τρεμοπαίζουν αλλά κρύβει την ευθυμία της πίσω από αυστηρό ύφος. Κρύβω κι εγώ τη δική μου πίνοντας μια γουλιά από το τσάι, απολαμβάνοντας την αίσθηση του μελιού στη γλώσσα μου. Στριφογυρίζω το φλιτζάνι στα χέρια μου και παίζω με τα δάχτυλα τις λιλά χάντρες στο χείλος του. Η Μαμά είχε ένα τέτοιο φλιτζάνι –οι χάντρες του ήταν ασημί, καθώς ήταν διακοσμημένο προς τιμήν της Όγια, Θεάς της Ζωής και του Θανάτου.

Για μια στιγμή, η ανάμνηση με αποσπά από την απογοήτευση που προκάλεσα στη Μάμα Άγκμπα, ωστόσο καθώς αρχίζει να χάνεται το άρωμα του τσαγιού, η πικρή γεύση των τύψεων επιστρέφει σιγά-σιγά. Δεν έπρεπε να έχει περάσει κάτι τέτοιο. Όχι για χάρη μιας μεταφυσικής.

«Συγγνώμη». Παίζω με τις χάντρες του φλιτζανιού για να αποφύγω να σηκώσω το βλέμμα. «Ξέρω... ξέρω ότι σου δημιουργώ προβλήματα».

Όπως και η Γεμί, η Μάμα Άγκμπα είναι κοσιντάν, μια Ορισανή χωρίς μαγικές ιδιότητες. Πριν την Επιδρομή, πιστεύαμε ότι οι θεοί επέλεγαν ποιος θα γεννιόταν μεταφυσικός και ποιος όχι, αλλά τώρα που η μαγεία έχει χαθεί, δεν μπορώ να καταλάβω για ποιον λόγο έχει νόημα μια τέτοια διάκριση.

Μην έχοντας το μειονέκτημα των λευκών μαλλιών των μεταφυσ-

σικών, η Μάμα Άγκμπα μπορούσε να περνά απαρατήρητη ανάμεσα στους υπόλοιπους Ορισανούς και να αποφεύγει τα βασανιστήρια των φρουρών. Εάν δεν μας συναναστρεφόταν, οι φρουροί μπορεί να μην την ενοχλούσαν καθόλου.

Ένα κομμάτι μου εύχεται να μας εγκατέλειπε, να γλύτωνε από αυτό το βάσανο. Με την επιδεξιότητά της στο ράνιμο, θα μπορούσε άνετα να γίνει έμπορος και να κερδίζει αρκετά αντί να της τα βουτάνε όλα μέσα από τα χέρια.

«Αρχίζεις να της μοιάζεις όλο και περισσότερο, το ξέρεις;» Η Μάμα Άγκμπα πίνει μια γουλίτσα από το τσάι της και χαμογελά. «Η ομοιότητα είναι τρομακτική όταν ωρύεσαι. Έχεις κληρονομήσει την οργή της».

Μένω με ανοιχτό το στόμα· ξέρω ότι δεν της αρέσει να μιλάει για εκείνους που χάσαμε.

Σε ελάχιστους από εμάς αρέσει.

Κρύβω την έκπληξή μου πίνοντας άλλη μια γουλιά τσάι και κουνάω το κεφάλι. «Το ξέρω».

Δεν θυμάμαι πότε ακριβώς συνέβη, αλλά η μεταβολή στη συμπεριφορά του Μπαμπά ήταν αδιαμφισβήτητη. Είχε αρχίσει να αποφεύγει το βλέμμα μου, μην μπορώντας να με κοιτά χωρίς να βλέπει το πρόσωπο της δολοφονημένης γυναίκας του.

«Καλό είναι αυτό». Το χαμόγελο της Μάμα Άγκμπα διαλύεται και μετατρέπεται σε κατσούφιασμα. «Ήσουν πολύ μικρή όταν έγινε η Επιδρομή. Είχα την ανησυχία μήπως ξεχνούσες».

«Αδύνατον, ακόμα κι αν προσπαθούσα». Δεν ξεχνιέται το πρόσωπο της Μαμάς που ήταν σαν τον ήλιο.

Αυτό ήταν το πρόσωπο που ήθελα να θυμάμαι.

Όχι εκείνο του πτώματος με το αίμα να τρέχει ποτάμι απ' τον λαιμό.

«Ξέρω ότι πολεμάς για εκείνη». Η Μάμα Άγκμπα χαϊδεύει τα λευκά μου μαλλιά. «Αλλά ο βασιλιάς είναι ανελήθης, Ζελί. Θα προτιμούσε να σφάζει τους πάντες στο βασίλειο παρά να ανεχτεί την αντίσταση των μεταφυσικών. Όταν ο αντίπαλός σου είναι άτιμος, πρέπει να τον πολεμήσεις με διαφορετικούς, πιο έξυπνους τρόπους».

«Το να σπάσω τα μούτρα αυτών των μπάσταρδων με το κοντάρι μου δεν περιλαμβάνεται σ' αυτούς τους τρόπους;»

Η Μάμα Άγκμπα χαχανίζει και το δέρμα τσαλακώνεται γύρω από τα καστανοκόκκινα μάτια της. «Απλώς να μου υποσχεθείς ότι θα προσέχεις. Υποσχέσου μου ότι θα επιλέξεις την κατάλληλη στιγμή για να πολεμήσεις».

Αρπάζω τα χέρια της και σκύβω το κεφάλι όσο πιο χαμηλά μπορώ ως ένδειξη του σεβασμού μου. «Το υπόσχομαι, Μάμα. Δεν θα σε απογοητεύσω ποτέ ξανά».

«Ωραία, διότι έχω κάτι εδώ και δεν θέλω να μετανιώσω που θα σου το δείξω».

Η Μάμα Άγκμπα βάζει το χέρι μέσα στο καφτάνι της και βγάζει από μέσα ένα γυαλιστερό μαύρο ραβδί. Το τινάζει απότομα. Αναπηδάω έκπληκτη βλέποντας το ραβδί να μεγαλώνει και να γίνεται ένα αστραφτερό μεταλλικό κοντάρι.

«Ω, θεοί μου» αναφωνώ, προσπαθώντας να συγκρατηθώ και να μην αρπάξω αυτό το αριστούργημα. Αρχαία σύμβολα καλύπτουν κάθε σπιθαμή του μαύρου μετάλλου, με κάθε σκάλισμα να παραπέμπει σε κάποιο από τα μαθήματα που μας είχε διδάξει η Μάμα Άγκμπα. Όπως η μέλισσα στο μέλι, τα μάτια μου κολλάνε πρώτα στο *ακοφένα*, τις διασταυρούμενες λεπίδες, τα σπαθιά του πολέμου. *Το θάρρος δεν βρυχάται πάντοτε, είχε πει εκείνη τη μέρα. Η τόλμη δεν λάμπει πάντοτε.* Αμέσως μετά, τα μάτια μου γλιστράνε στο *ακομά*, δίπλα από τα σπαθιά, την καρδιά της υπομονής και της ανοχής. Εκείνη τη μέρα... είμαι

σχεδόν βέβαιη ότι έφαγα ξύλο εκείνη τη μέρα.

Κάθε ένα από τα σύμβολα με γυρίζει πίσω σε άλλο μάθημα, σε άλλη ιστορία, σε άλλη σοφία. Κοιτώ τη Μάμα, περιμένοντας. Να είναι δώρο αυτό ή μήπως θα το χρησιμοποιήσει για να με δείρει;

«Ορίστε». Αφήνει το λείο μέταλλο στην παλάμη μου. Νιώθω αμέσως τη δύναμή του. Επικαλυμμένο με σίδηρο... βαρύ, ώστε να ανοίγει κεφάλια.

«Αλήθεια, τώρα;»

Η Μάμα γνέφει θετικά. «Αγωνίστηκες σαν πολεμιστής σήμερα. Σου αξίζει να αποφοιτήσεις».

Σηκώνομαι για να στριφογυρίσω το κοντάρι και εκπλήσσομαι από τη δύναμή του. Το μέταλλο σκίζει τον αέρα σαν λεπίδα, πιο φονικό από οποιοδήποτε ξύλινο κοντάρι είχα σκαλίσει ποτέ η ίδια.

«Θυμάσαι τι σου είχα πει όταν πρωτοξεκινήσαμε την εκπαίδευση;»

Κουνώ το κεφάλι καταφατικά και μιμούμαι την κουρασμένη φωνή της Μάμα Άγκμπα. «Αν έχεις σκοπό να έρθεις σε σύγκρουση με τους φρουρούς, καλό θα ήταν να μάθεις πώς να νικάς».

Παρόλο που μου έριξε άλλη μια σφαλιάρα στο κεφάλι, το γάργαρα γέλιο της αντηχεί στην καλαμένα καλύβα. Της επιστρέφω το κοντάρι και εκείνη το κοπανάει στο έδαφος· το όπλο σμικρύνεται και ξαναγίνεται μεταλλικό ραβδί.

«Ξέρεις πώς να νικάς» μου λέει. «Απλώς βεβαιώσου ότι γνωρίζεις πότε πρέπει να πολεμήσεις».

Η περηφάνια, η τιμή και ο πόνος γίνονται ένα μέσα μου όταν η Μάμα Άγκμπα μου ξαναβάζει το κοντάρι στο χέρι. Καθώς δεν είμαι βέβαιη ότι μπορώ να μιλήσω, τυλίγω τα χέρια γύρω από τη μέση της και ρουφάω την οικεία ευωδιά του φρεσκοπλυμένου υφάσματος και του γλυκού τσαγιού.

Παρόλο που σφίγγεται στην αρχή, η Μάμα με αγκαλιάζει με θέρμη, διώχνοντας μακριά τον πόνο μου. Αποτραβιέται για να πει κάτι, αλλά σταματά απότομα όταν τα υφάσματα της πόρτας παραμερίζουν για μια ακόμα φορά.

Αρπάζω το μεταλλικό ραβδί έτοιμη να το τινάξω, προτού συνειδητοποιήσω ότι αυτός που στέκεται στο άνοιγμα είναι ο μεγαλύτερος αδερφός μου, ο Τζάιν. Η καλύβα συρρικνώνεται μεμιάς μπροστά στην επιβλητική του παρουσία που ξεχειλίζει δύναμη και ένταση. Οι μύες του φουσκώνουν μέσα από το σκούρο δέρμα του. Ο ιδρώτας στάζει από τα μαύρα του μαλλιά στο μέτωπό του. Με κοιτά κατάματα και νιώθω ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά.

«Ο Μπαμπάς».